

Kamill, aki a kezével lát

írta
Tomasz Małkowski

rajzolta
Joanna Rusinek

fordította
Körner Gábor

A kutya vacsorája

Sári hatéves, és van egy ötéves öccse, a szőke Kamill. Kezddhetjük Kamill-lal is: ötéves, és van egy hatéves nővére, a gesztenyebarna hajú Sári. Csakhogy Kamill nem tudja, milyen színű a gesztenye, mert vaknak született.

Milyen lehet vaknak lenni? Csukd be a szemed, vagy még jobb, ha bekötöd egy sállal! Most menj be a fürdőszobába, és moss kezet! Csak bele ne ess a mosógépbe! Nem vagy te piszkos zokni. Menj csak, megvárlak!

Nem volt könnyű, igaz? Kamill viszont így él. Nem tudja, hogy néz ki anyja, apa, az egész világ. Boldogtalan emiatt? Dehogy! Tegnap például anyja megkérte:

– Milka, teríts meg vacsorához!

Otthon mindenki Milkának hívja Kamillt. A Kamillkát rövidítik így.

Kamill emlékezett, mi hol van a konyhában. Kivette a hűtőből a vajtartót, az uborkás és a sajtos tányért, a túrós és az olajbogyós tálkát. Kirakta mindet az asztalra, majd bement a szobájába.

Kisvártatva anyja lépett a konyhába.

– Mit műveltél, Milka?! – sikoltott fel.

Az asztalon tányérok és tálkák sorakoztak, bennük... kutyakaja!

Talán még nem mondtam, hogy van a háznál egy kutya – Lali. Az ő eledele volt a tányérokban és a tálkákban. Kamill visszament a konyhába, de nem látta Lali eledelét az asztalon. Hiszen vak. Úgyhogy amikor anya megkérdezte: „Milka, mit műveltél?”, büszkén válaszolta:

– Finom vacsorát készítettem.

– Nem is tudtam, hogy Lali vendégeket hívott – felelte anya. – És hogy villával fognak enni.

Valakiből kibuggyant a nevetés az asztal alatt. Ki volt az? Lali nem, az biztos. Sári! Ő dugta el a vajtartót és a többi, és rakta ki az asztalra a tányérok Lali kajájával. Sári ugyanis imád megtréfálni másokat.

Kamill kitapogatta az asztalon lévő kutyaeledelt. Elhatározta, visszafizeti nővérének a kölcsönt.

A vacsora késett, mert Sárinak kutyák helyett most embereknek kellett megterítenie. De nem haragudtak rá, utóvégre nincs semmi rossz az efféle tréfában.

Vacsora közben Kamill egyszer csak fülelni kezdett. Anya, apa és Sári figyelmesen néztek rá. Tudták, hogy neki van a legjobb hallása a családban.

– Lali eszik valamit a szobádban – figyelmeztette a nővérét.

Sári nem izgatta magát.

– Legfeljebb a falat kaparássza. Nincs ott semmi ennivaló.

– És a süti?

– A kedvencem! A holnapi kirándulásra tettem félre!

Sári felpattant a helyéről. Fel is borította a széket. Berohant a szobájába.

Körülnézett... A süti békésen hevert az asztalon. Lali pedig a padlón lévő tálból eszegette a szárazeledelt.

– Milka! Jól megijesztettél!

– Te kezdted!

És ez így megy mindig.

A néni jobban tudja

– Vasárnap eljön hozzánk ebédre Ilonka néni – közölte anya.

– Jaj, ne! – nyögte apa, Sári és Kamill. Még Lali is nagyot sóhajtott.

Vasárnap el is jött a néni Kázmér bácsival, aki folyton azt mondogatta: „Igazad van, Ilonkám.” Rém unalmas bácsi.

Kamill láttán a néni felkiáltott:

– Szegény sérült fiacskám! – és úgy megölelte, hogy Kamill fuldokolni kezdett. Így aztán nem tudta elmagyarázni, hogy nem sérült. Csak nem lát, és kész. Vajon mit csinálna a néni, ha fojtogatná, és azt mondaná neki: „Szegény kövér néni! Ne a székre ülj, mert összetörik alattad!”

De Ilonka néni tudta, hogy a szék halálos veszélyt jelent a számára. Ezért a kanapéra ült, Kamill mellé. A kanapé felnyögött, de bírta a súlyt. A néni pedig azt harsogta:

– Milkácska, majd én megetetlek a levessel!

– Igazad van, Ilonkám – mondta Kázmér bácsi. Letorkolta Kamillt, aki el akarta magyarázni, hogy egyedül is tud enni. Szó sem lehet róla! A néni Kamill szájába dugta a kanalat.

– Egyet a mama kedvéért! – mondta. Kamill felordított, mert a leves forró volt.

– Milka egyedül is tud enni – mondta anya. De a néni mintha megsüketült volna.

– Egyet a papa kedvéért! – landolt a második kanál forró leves Kamill szájában.

A fiú nem bírta tovább. Kiköpte a levest! Történetesen egyenesen Ilonka néni ruhájára.

– Aú! – ordított fel a néni.

– Igazad van, Ilonkám – mondta Kázmér bácsi.

– Leforrázott! – kiabálta a néni. – Tönkretette a ruhámat!

Kamill sajnálta, de mit csináljon? Nem nyalhatja le a levest a ruháról. A szülei elnézést kértek a nénitől, Sári titokban kuncogott, Kázmér bácsi pedig evett, és minden kanál levest gondosan megfűjkált.

Ilonka néni kiment a fürdőszobába, hogy rendbe hozza magát. Amikor visszajött, megállt, mint akit villám sújtott. Kamill egyedül kanalazta a levest.

– Ez eszik! – kiáltotta.

– Különb eni halna – magyarázta apa.

– De hát egyedül eszik! Még leforrázza magát!

– Még sosem forrázta le magát – állította anya.

– Hogyhogy?! – förmedt rá a néni. – Éppen most forrázott le ENGEM!

– Igazad van, Ilonkám – ismerte el teli szájjal Kázmér bácsi.

– Ne aggódj, Milka! – mondta anya, miután a vendégek elmentek. – Nem csináltál semmi rosszat. Éppen ellenkezőleg. Ilonka néni egyhamar nem fog meglátogatni minket.

– Pacsi, Milka! – kiáltotta vidáman Sári.

Támadás az úton

Vasárnap kirándulni ment az egész család. Anya az egyik biciklivel, apa a másikkal, Sári és Kamill pedig a harmadikkal. Az ilyen kétszemélyes biciklit tandemnek hívják.

Sári elöl ült, pedálozott és kormányozott. Kamill hátul ült, pedálozott, de nem kormányozott. A rögzített kormányon tartotta a kezét, és borzasztóan örült. Különösen, amikor Sári elrikkantotta magát:

– Milka, adj gázt! Megelőzzük anyáékat!

Erősebben nyomták a pedált. Anya és apa rögtön lemaradtak. Velük együtt Lali is, aki nem biciklizett, hanem mellettük loholt. Kár – lehet, hogy szívesebben pedálozott volna? De senki sem kérdezte a véleményét.

Sári és Kamill tehát lehagyták a szüleiket. Nem nagyon, hiszen rétek és mezők között bringáztak, nem tudtak volna egyedül hazamenni.

– Trágyaszagot érzek – mondta Kamill.

– Pfuj! – felelte Sári, mert ő is érezte. Meg istálló- és disznóólszagot. – Biztos van itt egy farm!

Feltekertek egy dombra, és Sári megpillantott egy parasztházat. A réten tehenek legelésztek. A gyerekek lefelé menet begyorsultak. Egyszer csak...

– Milka, egy nagy kutya fut felénk! – kiáltotta Sári. – Félek!

– Melyik oldalon?

– Azon – mutatta a kezével a nővére.

– Sári, én nem látok!

– A jobb oldalon!

– Fékezz!

Megállították a biciklit. Kamill leugrott a bal oldalra, és két kézzel megragadta a kormányt.

– A bicaj lesz a pajzsunk! Megvéd minket a kutyától!

Sári leszállt a bicikliről, és megállt mögötte, ahogy az öccse.

A kutya nekiment a biciklinek. Gyors volt, mint a villám. Meg akarta harapni a gyerekeket, de nem érte el őket.

– Oldalról jön! – kiáltotta Sári. – Fordítsd el a bicajt!

Kamill tett egy lépést előre. A bicikli újra elválasztotta őket a kutyától.

A szüleik ekkor értek fel a dombra.

– Lali, fogd meg! – kiáltotta apa. És teljes erőből nyomta a pedált. Lali repült, mint a nyílvevő. Mielőtt azonban elérte volna a gyerekeket, egy ember lépett elő a legelésző tehenek mögül. Odakiáltott valamit a kutyának, mire az behúzta a farkát, és elügetett a tehenek felé.

– Szép volt, Sári! – dicsérte meg apa. – Nagyszerű védekezést eszeltél ki.

– Nem én eszeltem ki, hanem Milka.

– Szép volt, Milka! Mindkettőtökre büszke vagyok. Jutalmul elviszlek titeket fagyizni. Csak előbb anya fejezze be a balhét.

Anya a másik kutya gazdája előtt állt, kiabált és hadonászott.

– Kár, hogy olyan messze van – morogta Sári. – Nem látom az arcát.

– Pont, mint én – állapította meg Kamill.

Sári nézte a rétet, a házat, az eget...

– Majdnem – mondta.